

Hodnocení: 1 bod – vy se tomu článku přímo věnujete vlastně jen jednou větou, která není navíc přesná; zadání není nechat se inspirovat textem k nějakým volným úvahám, ale vystihnout JEHO hlavní pointu (tedy psát sice vlastními slovy, ale striktně se držet toho, co autoři v článku říkají)

Jan Váňa, 173 329

ABRAHAM, John. SHEPPARD, Julie. 1997. „Democracy, technocracy, and the secret state of medicines control: Expert and nonexpert perspectives“. *Science, Technology, & Human Values*, 22 (2): 139-67.

Mají fakta opravdu poslední slovo?

Vědci často podléhají tlaku udělat z ambivalentních závěrů více jednoznačné. Tedy např. tam, kde by si vědec netroufnul činit závěry, je přinucen se k nějakému stanovisku jednoznačně přiklonit. Taková politika generuje nejistotu. Vstup vědeckého tvrzení do politické debaty má navíc jinou autoritu než ostatní názory. Tak vzniká zvláštní hybrid, který se účastní politického rozhodování a správy věcí veřejných, přičemž aspiruje na legitimitu vědeckého poznání (fakta), o níž ovšem sami vědci mohou do značné míry pochybovat (nutnost dělat závěry tam, kde dosud panuje nejistota). Pochybnosti o legitimitě má, jak naznačuje například výzkum Abrahama a Shepparda, i veřejnost, když odmítá vědě přiznat nárok na neoddiskutovatelnou pravdu. Z vědeckých tvrzení se tak stávají témata, o nichž je třeba vést *veřejnou debatu*, a z vědců se stávají političtí aktéři, s nimiž je třeba *polemizovat*.

Demokratizace ovšem znamená otevření se celé řadě nových možností, a tím pádem i nutnost o nich rozhodovat a vyjednávat. Není však zcela jasné *kdo* (zástupná vs. přímá participace) bude vyjednávat *s kým* (které strany jsou zainteresované) a *o čem* přesně (zviditelnění jednoho problému zneviditelní jiný).